

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 152
Seslání Ducha
Svatého
2026

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Pro děti
- Svědectví novokřtěnců
- Modlitba chval
- Knižní okénko
- Program farnosti na nový školní rok

Moji milí,

máte v ruce svatodušní vydání našeho farního zpravodaje. Slavnost Seslání Ducha svatého vnímáme jako završení velikonoční doby. Uzavřená záležitost. Teď je před námi takzvané mezidobí, kterým se budeme pomalu blížit k dalšímu období církevního roku – Adventu a Vánocům. Dříve však církev vnímala svatodušní slavnost jinak. Nebyla zakončením něčeho, ale spíš začátkem. Následující neděle se neoznačovaly jako „neděle mezidobí“, ale „neděle po Svatém Duchu“. Ukazovalo to na fakt, že z Ducha svatého se musí neustále žít, že jeho působení musí být znát v naší běžné všední praxi!

Nedávno mě nějací lidé žádali o křest dítěte. Upřímně přiznali, že nejsou „praktikující křesťané“. Při tom však rychle dodali, že vlastně žijí dobře, snaží se si navzájem pomáhat, pracují pro komunitu, pro sousedy. To je jistě chvályhodné. Zároveň je to však žalostně málo. Křesťanská víra nás vede k Bohu. Po cestě se samozřejmě snažíme organizovat život (svůj osobní, kulturu, vědu, zákony, společnost a tak dále) tak, abychom k cíli svého života – k Bohu došli co nejjistěji a nejsnáze. Zároveň ale poznáváme, že přes všechny naše snahy se jim většinová společnost brání. Je schopná přijmout křesťanství do té míry, aby měla co vystavovat v galeriích a ukazovat v památkových rezervacích turistům, ale s věčným cílem člověka, s Bohem, jí musíme dát pokoj. Jinak budeme označeni za extrémisty, za bigotní a tak podobně.

Pán Ježíš má na to ve své řeči na konci svého veřejného působení (při poslední večeři) mnoho narážek:

„Nenávidí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste náleželi světu, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí.“ (Jan 15, 18-19)

„Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. ... I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.“ (Jan 15, 20, 22)

Ve své velekněžské modlitbě říká: *„Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.“ (Jan 17, 15-16)*

A součástí těchto upozornění a proseb je věta: **„Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. Také vy vydávejte svědectví, neboť jste se mnou od začátku.“ (Jan 15, 26-27)**

Svědectví o čem? O kom? O naší dobré vůli? O dobré vůli Boha? O konečném cíli člověka! O nebi, po kterém toužíme. O pekle, kterému se chceme stůj co stůj vyhnout. O Bohu!

Duch svatý nám dává sílu a schopnost vydávat toto svědectví. Každý den. O svátcích i všedních dnech, v kostele i mimo kostel. Celým svým životem, zaměřeným k nebi – k Bohu.

*„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny. Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí **Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče.**“ (Galaťanům 4, 4-6)*

Modlím se za Vás všechny a žehnám Vám,

Váš otec Karel

■ ■ ■ ZPRÁVY

■ **Komentované prohlídky Olšanských hřbitovů**

Společenství seniorů zve na pokračování cyklu komentovaných prohlídek Olšanských hřbitovů vždy od 10 hodin. Tyto prohlídky nyní nahrazují pravidelné výlety seniorů 4. úterky v měsíci.

- Ve **čtvrtek 28. května** na 3. část – mj. hroby J. Gutha-Jarkovského, J. Mařatky, J. Kutálka, J. Schelingera, I. Luťanského, V. Dlouhého, F. Filipa a dalších. Sraz u hlavního vchodu do Olšanských hřbitovů ve Vinohradské ulici.
- Ve **čtvrtek 18. června** na 4. část – mj. hroby E. Krásnohorské, V. Dyka, F. Jiroudka, V. Rotta, K. Bendla, K. Kovařovice a dalších.
- Ve **čtvrtek 2. července** na 5. část – mj. hroby M. Tyrše a J. Fügnera, F. Myšáka, S. Podlipské, J. Zeyera, L. Marolda, augustiniánů a dalších.

Po prázdninách, dá-li Pán, bychom pokračovali dalšími třemi částmi – v září, říjnu a listopadu. Celkem mám Olšany rozdělené na 12 dílů (včetně obecného, pravoslavného a muslimského pohřebiště a vojenských pohřebiště na druhé straně ulice), ale to letos nedoděláme. Výhledově se nabízí ještě Nový židovský i Vinohradský hřbitov a Strašnice, ale to je opravdu v rukou Božích. Je známo, že „Když dole plánují, nahoře se smějí...“

Případné další informace a dotazy u průvodce p. Jana Hamršída, mobil 603 883 020.

■ Noc kostelů v naší farnosti

V pátek **29. května** od 18 hodin. Uvítáme nejen vaše nápady a náměty, které by se případně daly uskutečnit, ale i pomoc s organizací.

■ Posvícení

Oslava 32 let od posvěcení kostela proběhne v sobotu **13. června** při mši svaté v 18 hodin. Hostem bude náš nový arcibiskup Monsignor Stanislav Příbyl. Osm biřmovanců přijme při té příležitosti z jeho rukou svátost biřmování. Poté bude následovat agapé. Uvítáme pomoc s organizací i příspěvkem na pohoštění. Všem již předem za pomoc děkujeme.

■ Červnový pobyt nejen pro seniory v Teplicích v Čechách

Od úterý **16. června** do neděle **21. června** 2026 zveme na již tradiční duchovní a poznávací pobyt. Tentokrát jsme pro vás vybrali Teplice v Čechách. Ubytování v penzionu Saraya Wellness ve dvoulůžkových pokojích. Plánujeme výlety do okolí, přátelská setkání, duchovní a kulturní program. Cena je cca 4 500 Kč včetně snídaně. Zájemci, hlase se, prosím, do neděle 31. května v sakristii spolu se zálohou 2 000 Kč.

Na všechny se těší Lída.

■ Dětská mše svatá

Poslední dětská mše svatá před prázdninami bude **28. června**, první po prázdninách **6. září 2026**.

■ Manželské večery

Od **října 2026** bude probíhat další cyklus Manželských večerů. Pozvěte svoji manželku/manžela na rande. Více informací na www.omanzelstvi.cz.

■ ■ ■ KRONIKA

■ ■ DESKOVÉ HRY

Dne 7. 3. 2026 jsme se sešli s dětmi a vedoucími v divadle Miriam, kde jsme zahájili první odpoledne plné deskovek. Prožili jsme tři hodiny, které jsme naplnili hraním Carcassonne, pexesa, Pandemic, Dobble a spousty dalších her. Nechyběla ani tradiční hra Jungle Speed. Naše žaludky pro změnu naplnily různé domácí dobroty, které byly také celé odpoledne k dispozici, a tak celou akci zpříjemnily.

S vedoucími věříme, že si všichni odpoledne užili a že se příště už nebudou bát přijít třeba i rodiče či starší farníci, protože deskové hry přece nejsou jen pro malé děti. A jak se říká, „kdo si hraje, nezlobí“.

Už se těšíme na příště a děkujeme všem za účast!

■ ■ KOSTEL SV. JINDŘICHA A SV. KUNHUTY

V rámci velikonočních příprav se vydali naši senioři na návštěvu kostela sv. manželů Jindřicha a Kunhuty. Kostel byl založen Karlem IV. v roce 1348 (stejně jako Univerzita Karlova). Byl vystavěn v gotickém slohu Rytířským řádem křížovníků s červenou hvězdou a povýšen na farní kostel Nového Města. Zasvěcen byl sv. Jindřichu II. (972–1024), který byl Karlovi IV. vzorem. Kostel byl obklopen ve své době největším vnitroměstským hřbitovem používaným zvláště intenzivně při morových ranách. V 15. stol. byla založena zvonice – dnešní Jindřišská věž. Ke kostelu patřila i růžová zahrada, která se nacházela v dnešním vnitrobloku za farou. Ta dala jméno Růžové ulici. Později byla postavená Jeruzalémská kaple, která dala název Jeruzalémské ulici a ta Jeruzalémské synagoze.

V 17. stol. byly přistavovány ke kostelu jednotlivé kaple, z nichž některé byly časem odstraněny. Výnosem Josefa II. byla zrušena Jeruzalémská kaple i hřbitov.

Hlavní oltář zdobí obraz sv. Jindřicha s Kunhutou z r. 1698. V presbytáři se nacházejí obrazy od Karla Škréty.

Ze středověkého vybavení kostela se nám zachovala krásná křtitelnice z roku 1487. Vzácnou památkou pozdně středověké deskové malby je kopie Madony Svatoštěpánské asi ze 16. století, která se dnes nachází na arcibiskupství. Asi nejzajímavějším uměleckým dílem dochovaným z doby středověku je pozdně gotický reliéf císaře Jindřicha II. z doby okolo roku 1500, který snad původně visel nad vchodem kostela.

Z významných osobností, které byly svázány s kostelem sv. Jindřicha, jsou:

- Skladatel Carl Maria von Weber, který zde v r. 1817 slavil svatbu.
- V r. 1856 se zde konala zádušní mše za Karla Havlíčka Borovského.
- V r. 1875 byl u sv. Jindřicha pokřtěn básník a romanopisec Rainer Maria Rilke.

Zdeňka Bajerová

■ ■ FARNÍ KVÍZ

V sobotu 11. dubna se konal po mši svaté v kapli našeho kostela farní kvíz, kterého se zúčastnilo celkem 5 týmů: Vítězové, Ave Maria, Odrostenci/Odrostenkyně, Numero uno, Absolutní řešitelé. Témata byla následující: Velikonoce, papež Lev, Andělé, Aktuality, Vizualizace. Každá kategorie se skládala z 10 otázek, u Vizualizace jich bylo 5. Po dvou hodinách bylo jasno – absolutním favoritem kvízu se stali Vítězové, kteří i přes svůj vyšší věk dokázali, že nepatří do starého železa ani na skládku. Opět se potvrdilo, že jednou z největších věcí v životě je udržet si mladou mysl i v pozdějším věku.

Velký dík patří zejména organizátorům a jejich pomocníkům za pečlivou přípravu kvízu a rychlé vyhodnocení odpovědí.

Za Vítěze

Bohuslav

■ ■ CYKLUS VYCHÁZEK PO OLŠANSKÝCH HŘBITOVECH

S naším průvodcem panem Janem Hamršmidem jsme si letos prohlédli ve dvou poutavých dvouhodinových přednáškách jihovýchodní část Olšanských hřbitovů. Na úvod jsme se dozvěděli řadu zajímavostí.

Olšanské hřbitovy jsou největším pražským pohřebištěm s rozlohou přes 50 hektarů, kde odhadem spoívají asi 2 miliony lidí. Pojmenovány jsou podle zaniklé vesnice Olšany na území Žižkova.

Nařizením císaře Leopolda I. zakoupila v r. 1679 Staroměstská obec pozemky mimo tehdejší městské hradby jako nouzové pohřebiště pro oběti morové epidemie. Roku 1682 zde byl postaven kostel sv. Rocha, zasvěcený patronům na ochranu proti moru, svatému Rochu, svatému Šebestiánu a svaté Rozálii. Roku 1786 se Olšany staly hlavním pohřebištěm pro celou pravobřežní Prahu, kdy za josefínských reforem bylo zakázáno pohřbívání uprostřed měst. Hřbitov se postupně rozrůstal a dnes je rozdělen do dvanácti samostatných částí včetně vojenských pohřebišt, židovských hřbitovů či urnových hájů.

Pak už nás náš průvodce vodil od jednoho zajímavého hrobu k druhému, připomínal známé osobnosti, které zde odpoívají, a upozorňoval na významné architektky a sochaře, kteří svým dílem vyzdvihují úctu k zesnulým.

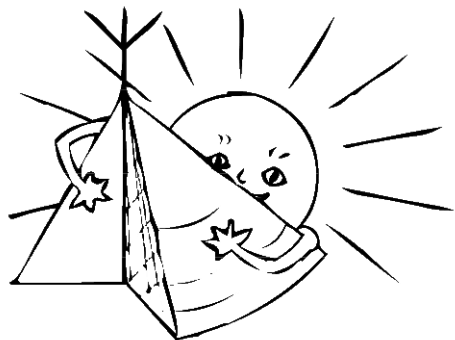
Za necelých 350 let kolem 2 milionů lidí... Kolik asi radostí i bolestí si s sebou odnesli na věčnost? Kolik jich čeká, až jim skutkem duchovního milosrdenství, modlitbou za zemřelé, pomůžeme z očistce? Kolik jich je svatých a raduje se s Pánem? Tiše spí a čekají na vzkříšení. A kolik se jich od nás nikdy nedočká skutku tělesného milosrdenství, pohřbívát mrtvé, a místo na posvátné půdě hřbitova končí někde v blátě na bojišti nebo v zaprášené umě na polici? Svatá Zdislava se nedala!

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

pomalou, ale jistě se blíží prázdniny. Na co se nejvíc těšíte? K moři, do hor, k babičce nebo na tábor? Asi hlavně ven z města a do přírody, kde je tak krásně!

Jako dárek za vysvědčení vám nabízím známý chvalozpěv chudého, a přitom radostného světce, svatého Františka z Assisi. Žil v Itálii a zemřel přesně před 800 lety. Byl veselý a stále obklopený spoustou kamarádů. Miloval Boha, měl rád lidi a všechno, co Bůh stvořil – zvířata, květiny, ptáky i stromy. Ze všeho nejvíc obdivoval Boží lásku k lidem.

„Život je dar,“ říkával svým přátelům. „Bůh je ten nejšlechetnější dárce. Dává nám život, teplo, světlo a vzduch, sytí nás, do všech srdcí sesílá lásku a radost. Nad to nic lepšího není!“

V zimě roku 1224 František onemocněl. Ležel ve své chudé chýši, bolelo ho celé tělo a byla mu zima. Tu oknem zahlédl kousek modré oblohy. Pomyslel si: „Já si tu jen tak ležím a přitom svět, který Bůh stvořil, je tak krásný!“ Zapomněl na bolest, začal se modlit a chválit Pána:

1. Nejvyšší a mocný, dobrý Pane, tobě ať zní chvála, čest a dík. Přísluší jen tobě, jehož jméno člověk není hoden vyslovit.
2. Ať tě, Pane, chválí všechna díla, zvláště bratr slunce ve výši, on je dárce života i světla, je tvůj obraz, Bože Nejvyšší.
3. Ať tě, Pane, chválí sestra luna, všechny jasné hvězdy na nebi, ať tě chválí svěží bratr vánek, mraky, vzduch a každé podnebí.
4. Ať tě, Pane chválí sestra voda, čistá, sloužící a pokorná, ať tě chválí jasný bratr oheň, jehož moci obává se tma.
5. Ať tě chválí sestra matka země, rodí pro nás trávu, plod i květ, ať tě chválí trpící a tiší, kteří s láskou umí odpouštět.
6. Ať tě chválí sestřička smrt těla, které neunikne žádný tvor, běda těm, kdo zemřou v těžkém hříchu, šťastní, kdo v tvé vůli mají vzor.
7. Nejvyššímu, všemocnému Pánu vzdejte čest a chválu veškerou, dobrořečte s díky jeho jménu, služte jemu s velkou pokorou.

Píseň najdete v Kancionálu pod číslem 909, autorem nápěvu je Jan Adamec.

„Chvalozpěv stvoření“ si velmi brzy oblíbili lidé snad na celém světě. Myslím, že by se nám mohl hodit na prázdniny jako návod ke chválení Pána. Svět je přece tak nádherný i všude tam, kam nikdy žádná lidská noha nevzkročila. Letos, 10. ledna, papež Lev XIV. vyhlásil Rok svatého Františka u příležitosti 800. výročí jeho smrti. Vyzývá nás věřící, děti i dospělé, abychom se po vzoru tohoto světce stali příkladem svatého života a šířili kolem sebe Boží pokoj. To je výzva...

Bratři františkáni ve Frýdku-Místku připravili pro tuto příležitost zajímavou aktivitu – *Františkánský poutníček aneb putování za svatým Františkem*. Kdo byste chtěl, můžete se zapojit a společně s ostatními během celého roku objevovat místa spojená se sv. Františkem: kostely, sochy, obrazy, stezky a další památky. Svě zážitky si pak zapisujte do Poutníčku. Po prázdninách se mi s ním přijďte pochlubit.

Bližší informace najdete na stránkách Františkánský poutníček aneb putování za sv. Františkem (<https://kapucini.cz/frantiskansky-poutnicek/>).

Děti, ať vás po celou dobu prázdnin provází svatý František! V zářijovém zpravodaji si o něm dál budeme povídat, protože toto ještě není všechno. Vykonal velké dílo. Těšte se!

Lída

■ ■ ROZHOVOR S OTCEM ARCIBISKUPEM STANISLAVEM PŘIBYLEM

S dětmi na náboženství jsme si povídali o novém otci arcibiskupovi Stanislavu Přibylvi. Děti se ptaly, ale spousta dotazů zůstala nezodpovězená. Při té příležitosti se zrodil nápad, že by se ho samy děti mohly zeptat na to, co je nejvíc zajímavé. V minulosti jsme se takto obrátili na otce arcibiskupa Dominika Duku.

Měl jste nějakého zvířecího domácího mazlíčka?

Měl jsem rybičky a všechny vždycky zahynuly, protože jsem se o ně nestaral. A proto z úcty ke zvířatům si žádné nepořizuji.

Jaké je Vaše oblíbené jídlo?

Jakákoliv čína.

Dostával jste ve škole poznámky? Jestli ano, tak za co?

Dostával jsem většinou za špatné chování. Krásná poznámka, kterou si dodnes pamatuji a myslím, že ještě mám tu žákovskou knížku schovanou, byla „neuměmá frekvence“.

Který předmět jste měl ve škole rád, a který naopak ne?

Dějepis a hudebku. A strach jsem měl z matematiky a tělocviku.

Jaké knížky jste jako kluk nejradši četli?

Verneovky, mayovky a asi Káju Maříka.

Sportujete? Jaký sport Vás nejvíc baví?

Opravdu rád chodím do přírody. A čím jsem starší, tím víc vnímám, že je opravdu potřeba se pohybovat. A že vlastně to působí jednak to, že se udržuji v nějaké kondici, a potom taky, že vlastně ty myšlenky, které mě třeba zatěžují, se tak prostě vypotí.

Hrajete na varhany. Co Vám dalo největší práci se naučit?

Sehrát levou ruku s nohama. Protože na klavír se hraje prostě tak, že nohama kopírujete tu basovou linku levé ruky. Ale vlastně frajeřina té varhanní hry je, že ta levá ruka hraje něco jiného než ty nohy.

Jakou radu byste nám dal do života?

Nic není tak horké, jak to vypadá. A to, co člověka trápí, nemusí řešit jen s lidmi, ale především s Pánem Bohem.

Na co si máme dávat pozor?

Na to, abychom si nemysleli, že jsme střed světa.

Který svatý je Vaším vzorem? A proč?

Svatý Vojtěch, protože to byl můj předchůdce na pražském arcibiskupském stolci. A protože to byl odvážný člověk.

■ ■ CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

■ Dětský den

Zveme všechny děti na Dětský den, který se uskuteční v sobotu **30. května** od 14:00 v divadle. Čeká vás odpoledne plné her, smíchu, zábavy a milých překvapení.

Přijďte si užít spoustu legrace s kamarády! Těšíme se na vás!

Verča a ostatní vedoucí

■ Pouť k Pražskému Jezulátku

Jako každý rok zveme v pondělí **15. června** všechny děti, učitele a rodiče na pouť k Pražskému Jezulátku na poděkování za uplynulý školní rok. Od 16 hodin zde bude P. Karel

sloužit děkovnou mší svatou. Po mši svaté dostanou děti, které chodí na náboženství, vysvědčení.

Sraz před farou je v 15 hodin nebo v 15:50 před kostelem Panny Marie Vítězné v Karmelitské ulici. Doprovod dětí od strašnické fary a zpět bude zajištěn.

■ ■ PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI

■ Farní tábor

Je ti 6–15 let a máš volno **od neděle 26. 7. do neděle 9. 8. 2026**? Pak s námi pojed' na letní farní tábor do Sulkovce!

Čekají tě noví kamarádi, spousta zážitků, her, výletů, zábavy a mnoho dalšího. Stačí vyplnit přihlášku, kterou najdeš na nástěnce v kostele i na webu farnosti.

Už teď se na všechny moc těšíme!

■ Podzimní prázdniny

Zveme všechny děti od 6 do 15 let na společné trávení podzimních prázdnin v termínu **od čtvrtka 29. října do neděle 1. listopadu 2026** v Lomnici nad Popelkou.

Těšíme se na všechny!

Verča i ostatní vedoucí

V případě jakýchkoliv dotazů nás neváhejte kontaktovat: tabor@farnoststrasnice.cz, 705 120 279

■ ■ ■ SVĚDECTVÍ

■ ■ PŘÍBĚHY NOVĚ POKŘTĚNÝCH A JEJICH CESTA K BOHU

Křest je jako kořeny stromu. Bez něj by křesťan neměl základ víry v Boha a nemohl dál růst. Naše farnost pokřtila letos na Velikonoce čtyři dospělé – Petra, Lucii, Milana a Helenu. Jaká byla jejich motivace a cesta k tomuto kroku?

Petr: Bylo to celoživotní hledání

Vyrůstal jsem v ateistické rodině, i když oba rodiče byli pokřtění. Ještě před třemi roky jsem v Boha nevěřil a k římskokatolické církvi jsem měl velkou averzi. Na druhou stranu jsem se s Bohem a jeho vlivem celý život setkával, ale to mi došlo až mnohem později. Byl jsem k tomu hluchý.

Ve čtyřiceti letech se mi zhroutil svět. V té době jsem si myslel, že jsem prokletý. Dnes vím, že jsem k sobě pustil demony a že s mojí pomocí jim šla práce od ruky. Dospělo to až do stádia, kdy jsem upadl do deprese a nechtěl žít.

V té chvíli zasáhl Bůh. Ale to jsem si také uvědomil až mnohem později. Když jsem si dal život do pořádku, často jsem přemýšlel a hledal důvod, proč se mi ty všechny špatné věci staly. V té době jsem začal věřit na demony a anděly.

Pak jsem si našel přítelkyni, která byla věřící. Vše do sebe dokonale zapadlo a najednou dávala smysl každá věc, která se mi v životě stala. Našel jsem víru v Pána Boha a Ježíše Krista. Dnes si uvědomuji, že to bylo celoživotní hledání. Akorát to nebylo tak, že já bych hledal Boha, ale Bůh hledal mě.

Lucie: K víře mě přivedl manžel

Nikdy předtím jsem se o náboženství nezajímala. Nebyla jsem k němu vedená a chybělo mi i základní povědomí o Bohu, křesťanství a životě věřících.

Pak přišel Martin. Muž silně věřící, pravidelně chodící do kostela, ke zpovědi a modlící se několikrát denně. Byl to pro mě docela šok! Občas jsem ze slušnosti a sounáležitosti s Martinem zašla na mši, ale vůbec nic mi to neříkalo.

Zlom přišel loni v létě, kdy jsem bojovala se špatnými psychickými stavy. Tehdy jsem věděla, že chci přijmout křest. A že již včera bylo pozdě.

Moje tehdejší potřeba a volání po Boží síle a pomoci byla autentická a naléhavá. Modlili jsme se spolu s Martinem za moje uzdravení. Na mše jsem chodila lačnicí po klidu v duši. Je dost možné, že mě tehdy víra vyvedla z mého zoufalství.

Milan: S věkem mi došlo, že je dobré být s Bohem smířený

Rozhodnutí přijmout křest v katolické církvi nepřišlo naráz. Desítky let jsem se probíral skrz filozofie a náboženství všeho druhu, bylo to fajn, ale nakonec mi na každém něco scházelo. A nakonec jako úplně poslední zůstal katolicismus. Prostě na mě zbyl. A koukám, bylo to konečně to pravé.

Ale i tak jsem byl dlouho jen nepraktikující sympatizant, pokřtít jsem se hned nedal, ani po nátlaku přátel z protestantského prostředí, že je ostuda, že ani po takové době, co vyznávám Pána Ježíše, jsem nepřijal křest. To jsem se vždy s nimi v žertu vsázel o sto dolarů Království Nebeského, že se dostanu do nebe i jako nepokřtěný.

Jenže člověk s lety nemládne, na každém rohu jsem postupem času začal narážet na nějaké to memento mori, peklo o sobě začalo dávat hlasitě vědět. Takže nakonec, téměř v hodině poslední, jsem se přihlásil na katechezi do tohoto mrňavého kostela k moudrému a zbožnému otci Karlovi, kterému budiž velký dík. Takže tu sázku jsem nakonec prohrál.

Ale vyhráno taky ještě nemám. K těžkému hříchu stačí vynechat den Páně, což při mých dispozicích bude raz dva, plus k tomu na silnici přehlédnu bezohledného řidiče a budu přesně tam, kde jsem nechtěl být. Takže uvidíme, jak to celé ještě dopadne.

Křest jako nový začátek

Helena: Dlouho jsem si myslela, že člověk musí všechno unést sám. Dnes vím, že nový začátek může být dar. **Pro mě se křest stal znamením, že život nemusí zůstat uzavřený v tom, co bylo, ale může se otevřít tomu, co je nové.** Jako voda očišťuje, občerstvuje a dává život, lidské srdce může být znovu obnoveno a vzkříšeno.

Lucie: Moje cesta k Bohu je nyní přes počáteční naléhavost a touhu spíše pozvolná. Přesto věřím, že moje duchovní cesta započala a bude se dál rozvíjet. Křesťanka Markéta z naší farnosti mi řekla, že **poznávání Boha je celoživotní proces. Víím, že má pravdu a že odhalování tajemství víry pro mě bude obohacující.**

Pro **Petra** byly křest i chvíle po něm plné emocí: „Všichni mi gratulovali a každý si chtěl povídat. Bylo to moc milé, ale bylo toho moc najednou. Další den jsem už od probuzení opravdu cítil v srdci klid a Boží lásku. Od té doby usínám a probouzím se s myšlenkou na Boha, což se mi do křtu nedařilo. **Křest byla nejlepší věc, která mě mohla potkat.**“

My všichni nově pokřtění – Helena, Milan, Petra Lucie – srdečně děkujeme otci Karlovi za jeho laskavé vedení a předávání znalostí o křesťanství, našim ctěným kmotrům a všem blízkým, kteří nás přišli potěšit svou účastí na slavnostní události.

■ ■ ■ MODLITBA CHVAL

■ ■ TRADIČNÍ MODLITBA V NOVÉM HUDEBNÍM JAZYCE

V životě mnoha farností a společenství se dnes stále častěji setkáváme s takzvanými chválami. Pro jedny jsou přirozeným a radostným projevem víry, pro jiné mohou být hudebně i duchovně vzdálené. Avšak chvály neznamenají nějaký hudební styl, ale způsob modlitby – snahu obrátit srdce k Bohu, děkovat mu a oslavovat ho.

Katechismus katolické církve označuje chválu za modlitbu, která „uznává, že Bůh je Bůh“ (KKC 2639) a oslavuje jej pro něj samého. V tomto smyslu jsou chvály hluboce biblické. V žalmech opakovaně slyšíme výzvy: „Zpívejte Hospodinu píseň novou“ nebo „Dobrořeč, má duše, Hospodinu“. Chvála je v Písmu často spojena se zpěvem, hudbou a radostí – ne jako samoučelný projev emocí, ale jako odpověď člověka na Boží dobrotu a blízkost.

Hudebně se chvály opírají o jednoduché písňové formy. Často pracují s krátkými melodiemi, pravidelným rytmem, opakováním a srozumitelným textem. Tato zdánlivá jednoduchost však není nedostatkem. Jejím smyslem je umožnit, aby se do zpěvu mohlo snadno zapojit celé společenství. Podobný princip ostatně známe i z jiných forem církevní hudby – z litanií, responsoriálních zpěvů nebo písní z Taizé. Cílem pak není koncertní výkon, ale společná modlitba.

Spiritualita chval by neměla být vnímána jen podle vnějších projevů. Chvála není pokusem „vyrobit“ duchovní zážitek. Je odpovědí na Boží přítomnost a vyrůstá z působení Ducha svatého, který v člověku probouzí modlitbu. Apoštol Pavel píše: „Tak také Duch přichází na pomoc naší slabosti. Vždyť ani nevíme, jak a za co se modlit, ale sám Duch se za nás přimlouvá nevyslovitelným lkáním“ (Řím 8,26). Právě proto mají chvály zahrnovat nejen zpěv, ale také ticho, pokoru a vědomí Boží svrchovanosti.

Duchovní prožitek modlitby chval zasahuje člověka v jeho celistvosti – jeho tělesnou, rozumovou, psychickou i citovou stránku. Emoce proto nejsou v modlitbě něčím cizím. Hudba přirozeně oslovuje lidské srdce a může pomoci člověku otevřít se Bohu. Zároveň však platí, že silný citový prožitek není sám o sobě měřítkem hloubky modlitby. Křesťanská tradice připomíná, že Bůh často působí v tichu a bez vnímatelné útěchy.

Úkolem křesťanské hudby je proto probouzet lidské emoce a vést je správným směrem. Církevní hudba nemá člověka uzavřít do prožitku, ale pomoci mu obrátit se k Bohu. To platí jak pro chvály, tak pro tradiční liturgickou hudbu. Zralá modlitba chval se neptá „co cítím“, ale „kam mě tato modlitba vede“.

Právě v současné praxi lze nalézt příklady, kdy nedostatek tohoto rozlišování může vést k vážným deformacím. Krize kolem globálního křesťanského společenství Hillsong připomíná, jak snadno se může silný emoční a estetický zážitek oddělit od duchovní zralosti,

etické odpovědnosti a církevního zakotvení. Nejde přitom o selhání hudby jako takové, ale o záměnu prostředku za cíl.

Moderní podoba chval je také jedním z příkladů, jak církev v různých dobách používá k hlásání evangelia dostupné kulturní a technické prostředky. Mezi ně patří moderní hudební jazyk, ozvučovací a osvětlovací technika či nové způsoby práce se společenstvím. Vždy však zůstává důležité, aby prostředek nepřevládl nad cílem. Hudba, technika i atmosféra mají sloužit modlitbě, nikoli ji nahrazovat.

Chvály dnes tvoří výrazný proud křesťanské hudební kultury. Jejich současná podoba byla silně ovlivněna především anglosaským prostředím, odkud se písně rozšířily do mnoha zemí i církevních společenství. Známé jsou například písně spojené se společenstvím Hillsong, s autory jako Matt Redman, Chris Tomlin či Darlene Zschech, ale také s novějšími uskupeními, jako jsou Bethel Music nebo Elevation Worship. Jejich tvorba bývá obvykle postavena na jednoduchém hudebním jazyce, srozumitelném textu a důrazu na osobní vyjádření víry.

V katolickém prostředí se chvály rozšířily zejména skrze charismatická společenství a modlitební setkání. V českém prostředí se chvály rozvíjejí jak v rámci ekumenických iniciativ, tak uvnitř katolické církve, přičemž vznikají i původní domácí písně. I zde platí, že nejde jen o převzetí určitého hudebního stylu, ale o hledání takové podoby modlitby, která může oslovit dnešního člověka a zároveň zůstat zakotvena v životě církve.

Chvály tedy nemají nahrazovat liturgii ani tradiční církevní hudbu. Mají své přirozené místo především při modlitebních setkáních, adoracích, duchovních obnovách. Právě tam mohou obohatit duchovní život farnosti o další způsob vyjádření modlitby – pokud jsou vedeny s pokorou a úctou k tradici církve.

Ať už modlitba zaznívá skrze varhanní skladbu, chorální antifonu, píseň z Taizé nebo jednoduchou chválovou píseň, jejím cílem zůstává totéž – Soli Deo Gloria – jediné Bohu sláva.

Ondřej Hlaváč

■ ■ POZVÁNKA NA VEČER CHVAL

Srdečně Vás zveme na Večer chval, který se uskuteční v neděli **31. května** od 19 hodin po večerní mši svaté. Přijďte se připojit k modlitbě plné radosti, hudby a vděčnosti Bohu. Společně budeme zpívat, děkovat, pronášet prosby a otevírat se Duchu svatému, abychom zakusili sílu Boží lásky a blízkosti.

Těšíme se na Vás!

farní schola Kaloka

■ ■ ■ KNIŽNÍ OKÉNKO

■ Dr. Richard Špaček, KATOLICKÁ VĚROUKA

Jedná se o stěžejní dílo *dr. Richarda Špačka*, kněze a profesora Olomoucké fakulty, vydaném Dědictvím svatého Prokopa v Praze roku 1922–1926. Práce sestává ze tří svazků. Svazek I. **O Bohu**, kniha 1. **O Bohu jediném**, kniha 2. **O Bohu trojjediném**. Svazek II. Kniha 3. **O stvoření**, kniha 4. **O Bohu Vykupiteli**. Svazek III. Kniha 5. – 7. **O svátostech, milosti a dokonání**.

Kniha je psána v duchu neotomistické scholastiky, směru, který byl inicializován papežem *Lvem XIII.* a jeho encyklikou *Aeterni Patris* roku 1879. Dogmata jsou opatřena typickými teologickými cenzurami podle věroučné váhy. ***De fide*** (nutno věřit), ***fidei proxima*** (mělo by se věřit), ***sententia certa*** (dobré věřit), ***s. probabilis*** (možno věřit), ***s. libera*** (kdo chce věří, kdo nechce nevěří), ***s. tolerata*** (ještě to jde). Tyto jsou o větách k věření předložených, věroučné pravdy. Oproti tomu jsou ***s. haeretica*** (hereze), ***s. erroea*** (mylné učení), ***s. haeresi proxima*** (nebezpečí hereze), ***haeresin sapiens*** (nebezpečný dvojsmyslný výrok), ***s. schismatica*** (proti jednotě církve) namířené proti bludařům, heretikům a omylům. K větě se připojuje výklad a důkaz, přihlíží se ke koncilním kánonům a závěrům, konstitucím a důležitým papežským dokumentům, názorům svatých otců a jiným důležitým textům. Zvláštní pozornost je věnována *sv. Tomáši Akvinskému* a *sv. Augustinovi z Hippo*. Také jsou citováni kolektoři a ověřené autority jako *Denzinger*, *Hefele*. Je-li potřeba, připojí se i příklady herezí a bludných učení spolu s jejich vyvrácením. Z řad nepřátel církve jsou uváděni jak jednotliví heretici, tak konkrétní směry, jako racionalisté, protestanté, modernisté, s jasným popisem tvrzení a nauk. U svátostí se dozvíme, co je jejich látka a forma, příčina nástrojná, účinná atd.

Autor se snažil o dílo jasné a schematické, proto se zdržoval osobních postřehů a komentářů, kterých by jistě mohl dodat velké množství, ale za cenu přehlednosti. Dílo mělo sloužit jak ke vzdělání kněží, tak i zvědavých laiků.

Velmi podobným způsobem je sestavena i ekvivalentní dogmatika *Ludwiga Otta*, kněze a profesora na vysoké teologické škole v Eichstättu, celým názvem „*Grundriss der katholischen Dogmatik*“, poprvé vydaná roku 1952. Tato se dočkala mnoha překladů do světových jazyků a nadlouho se stala hvězdou na poli studia katolické věrouky. Špačkovovo dílo, i když o něco méně precizní a objemné, se s tímto může dobře měřit. Kromě společného tématu je spojuje i podobná doba vzniku, kdy ještě mohly obě na chvíli zazářit na poli katolické vzdělanosti, než přišel *II. Vatikánský koncil* se všemi jeho neblahými důsledky. Teologové si začali hledat nové filozofie pro své vývody, jak žádal nový trend zvaný *aggiornamento*, a tak jsou práce Ottova i Špačkova jedny z posledních svého druhu a kvůli době jejich vzniku neobsahují dokumenty a myšlenky posledního ekumenického koncilu, což je vlastně nakonec dobře.

Z dobového tisku o knize: *Tím se dostává theologické naší literatuře díla, které vhodně doplní naše věroučné příručky svojí soustavností. Doposud měli jsme pouze spisy mající za účel populární výklad, jako jsou díla, jež napsali Jirsík, Řezáč, Fr. Žák, atd., nebo potřeby školské. Jest si zajisté přáti, aby dílo rozšířilo se co nejvíce a přineslo v praxi užitek co nejhojnější. Svým založením a zpracováním je k tomu způsobilé.*

Všechny tři díly jsou volně ke stažení v knihovně **Libri Nostri** (oddělení Obrana víry a katolická věrouka; pododdělení *Soustavná dogmatika* <https://librihostri.catholica.cz/>).

■ Civilizace a druhotné křesťanství

Kniha *Genesis* představuje dvě třídy lidí. Jedna se skládá ze „slavných mužů, kteří jsou velcí v tomto světě“, zakladatelů měst, odvážlivců, dobyvatelů: jejich cílem je rozvoj a rozmach lidských věcí. Druhou třídu tvoří synové Boží, kteří usilují o dokonalost jako osoby, to znamená, že touží po spravedlnosti pro lidi a naprosté, bezpodmínečné oddanosti Bohu, přičemž o ovládnutí země se zajímají jen mimochodem a nepřímo. V evangeliu jsou tyto dvě

třídy nazývány „lidmi tohoto světa“ a „lidmi světa“ a nešťastný paradox, který je pozoruhodným faktem moderní civilizace, je tajemně vystižen slovy, že „lidé tohoto světa jsou opatrnější proti sobě vespolek než lidé světla“ [Lk 16, 8], tj. pokud jde o věci světa a pouze o ně.

Sv. Augustin ve svém velkém díle *O Boží obci* líčí dějiny lidstva jako prolínání dvou obcí, **jedné teocentrické až k pohrdání tímto světem, druhé antropocentrické až k pohrdání Bohem**. První odpovídá třídě lidí, kteří usilují o dokonalost jako osoby, druhá těm, kteří usilují o dokonalost přírody a sebe sama jako její součásti. Ale pohrdání Bohem, které Augustin připisuje pozemské obci, není vždy stejného druhu. Někteří lidé zcela vylučují nebeský úděl člověka a útočí na samotnou jeho myšlenku jako na něco, co brání naplnění skutečného údělu lidstva zde na zemi. To jsou lidé, kteří se dnes pokoušejí nastolit civilizaci těch, kdo Boha nepotřebují. Ta je onou pravou „dáblovou obcí“, která směřuje k vyhlazení křesťanství. Jsou však i jiní, a je jich možná víc, kteří sice otevřeně neútočí na myšlenku nebeského údělu člověka, ale sami tlačí lidstvo k ideálu čistě pozemské dokonalosti. To je „obec lidská“, nacházející se mezi těmi dvěma: odděluje lidské dobro od dobra morálního, tj. blaha lidstva jako součásti přírody od blaha lidské osoby. Vše zaměřuje k světskému pokroku a vládě nad tímto světem jako jediným cílem lidské existence. **Křesťanské náboženství však učí, že veškerým cílem člověka je sloužit Bohu a těšit se z něj, srov. „toto je všečen člověk“ (Kaz 12, 13).**

Ač se tyto tři obce vzájemně proplétají, každá z nich si razí vlastní, často nerozeznatelnou cestu světovými dějinami. Jak *obec lidská*, k níž se obrátila pokoncilní církev, aby ji „pokřtila“, a následně jí byla sama postupně „odkřtěna“, tak *obec dáblova*, na kterou pokoncilní církev útočí, byt' chabě. **Výsledkem je roztržka mezi člověkem a jeho vlastní duší, neboť nelze hlásat nezávislost toho, co je ve skutečnosti závislé.**

Obec dáblova křesťanství odmítá; *obec lidská* ho prostě bere jako životní skutečnost a včleňuje jej do sebe jako něco, co může být užitečné k dosažení pozemských cílů. **Pouhé částečné přijetí křesťanských hodnot moderní antropocentrickou kulturou se ve skutečnosti rovná zastřenému odmítnutí křesťanství.** A tak se často setkáváme s výrazy jako „lidské a křesťanské hodnoty“, „Církev prosazuje lidské hodnoty“, „Církev má za svůj střed člověka“ nebo „náboženství činí člověka více člověkem“; stírá se tak rozdíl mezi náboženstvím a civilizací, i když se neustále opakuje, že katolicismus nelze ztotožnit s žádnou určitou kulturou, ale působí ve všech jako kvas. Náboženství bezesporu má civilizační účinek, což dosvědčují dějiny Církve. Avšak křesťanství **primárně neusiluje o rozvoj civilizace, tedy o dosažení pozemské dokonalosti.** Naše současná společnost je pak prostoupena duchem nezávislosti a soběstačnosti, odmítá závislost na čemkoli jiném než na sobě. V této souvislosti se Církev zřejmě obává dalšího odmítnutí, jakého se jí už dostalo od většiny lidského pokolení. A tak se zabývá záležitostmi světa, nabízí mu svou pomoc a snaží se postavit do čela lidského pokroku.

Tento sklon se zrodil v devatenáctém století a mohli bychom jej nazvat „druhotným křesťanstvím“. **Druhotné křesťanství se domnívá, že může udržet ideál křesťanství, ačkoliv popírá jeho postavení jakožto zjeveného a tajemného souboru moudrosti. Snaží se sklidit jeho pozemské plody, ale nepřijímá veškeré plody, které vydává.** Druhotné křesťanství je tím, o čem psal B. Croce ve své slavné eseji „Proč nemůžeme jinak než se nazývat ‚křesťany‘“, ale autentické křesťanství musí jeho názor odmítnout. Croce ho totiž vnímá pouze z jeho pozemské stránky a ctí ho jen jako základ lidské civilizace. Druhotné křesťanství někteří také

nazývají „doplňkovým křesťanstvím“, jelikož je chápáno jako doplněk hodnot tohoto světa. A. Manzoni ale upozorňuje, že evangelium není prostředkem k cíli, nýbrž jediný cíl sám o sobě! Vypočítává, jak je křesťanství v tomto světě užitečné příkázáním trpělivosti a milosrdenstvím, jaký má civilizační vliv, zmiňuje uchování literatury v barbarském období, jeho inspirativní krásu a útěšnou naději. Říká, že křesťanství je proto právem chváleno: podporuje řád, kulturu a civilizaci. Ale zároveň zdůrazňuje, že **by bylo vážnou chybou ztotožňovat křesťanství se zmíněnými účinky, nejmenšími z jeho děl, jelikož jsou pouze světské a bylo by možné dosáhnout jich jinými prostředky, a zároveň přehlížet, co je na křesťanství nejdůležitější, totiž jeho podstatu, jeho niterné působení a jeho nadpřirozený cíl.**

Zvláštním nedostatkem druhotného křesťanství, který má společný s *obcí lidskou*, je skutečnost, že vytlačuje transcendentno. Jedná se o hřích, který sv. Augustin i sv. Tomáš označují za *hřích padlých andělů*. Toto přehlížení nebeského cíle obrací náboženství vzhůru nohama, jelikož převrací jeho perspektivy: „zde máme trvalou vlast a nehledáme budoucí“ (srov. Žid 13, 14). **V tomto případě platí: konečná vize je toliko pozemská, křesťanství je snižováno na pouhý prostředek k cíli, dochází ke zbožštění civilizace. Znamená to popřít evangelijní „buď, anebo“ a nahradit ho jakýmsi „tak i tak“ slučujícím nebe a zemi, v níž je svět převládajícím prvkem, který udává ráz celku.**

Někteří autoři proti sobě staví křesťanský ideál a ideály tohoto světa: pozemský život je konečným cílem člověka a hroutí se, když člověk místo toho předpokládá, že tento život je jen prostředkem k dosažení konečného cíle. **Dva konečné cíle totiž možné nejsou.** Když je ovšem pozemský život vnímán jako příprava a predehra k životu na onom světě, pak vyhraněnost kontrastu mezi těmito dvěma světy slábně.

Možný je i jiný omyl. Podle něj **lze požitku ze žádoucích dober tohoto světa dosáhnout jistěji, opravdověji a hojněji s pomocí křesťanství než bez něj.** Představa Církve, jež blahopřeje lidstvu k časnému blahobytu, je však v rozporu s evangeliem, které staví do protikladu nebe a zemi: považuje zemi za podřízenou nebi a nebe za svrchované vůči zemi a podřízené Bohu. **Cílem tohoto života je život budoucí a cílem onoho života je Bůh. Z toho plyne vznešenost evangelijních rad, které představují oběť země nebi, a proto jsou neslučitelné s moderní společností.** To si ostatně uvědomovali již racionalisté 18. i politici 19. století.

Skutečným měřítkem, podle něhož by mělo být křesťanské náboženství posuzováno, není jeho užitečnost pro společnost: **mezi křesťanstvím a kulturou sice panují v mnoha ohledech významné vztahy, ale žádný z těchto vztahů není podstatou křesťanského náboženství.**

Romano Amerio

Text je redakčně zkrácen, upraven a některé jeho části zvýrazněny pro účely tohoto čísla. (Původní verze s odkazy na použitou literaturu viz *Te Deum* 4/2025 <https://www.tedeum.cz/2026/02/09/civilizace-a-druhotne-krestanstvi/>, cit. 18.5.2026)

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2026/2027

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30*, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mši sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý pátek po mši svaté	
	třetí pátek v měsíci se zpěvy z Taizé	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 5. třída	středa 16.00
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00 (od října)
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.00	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky po domluvě s vedoucí skupinky	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

*Nedělní mše svatá pro děti v 10.30 se nekoná v době letních prázdnin.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Modlitba k Duchu svatému

*Přijď, Duchu svatý,
Dárce života a Utěšiteli,
a obnov v nás všechno, co ochablo,
ztemnělo nebo se vzdálilo od Boha.*

*Přijď jako oheň,
který očišťuje, zahřívá a zapaluje.*

*Přijď jako vítr,
který rozhýbává to, co ustrnulo.*

*Přijď jako tichý hlas,
který nás učí naslouchat Božímu slovu.*

*Naplň naše srdce svou láskou,
abychom se nebáli věřit, doufat a odpouštět.*

*Dej nám odvahu apoštolů,
kteří po Letnicích vyšli ze strachu
a stali se svědky Kristova vzkříšení.*

*Prosíme tě za naši farnost,
za naše rodiny i za celou Církev.
Ať nejsme uzavření sami do sebe,
ale necháme se vést tvým světlem
k lidem, kteří potřebují povzbuzení, pokoj a naději.*

*Skrze Krista, našeho Pána.
Amen.*

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice

Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10

tel.: 274 782 480

e-mail: k.koci@gmx.com

www.farnoststrasnice.cz

zpravodaj@farnoststrasnice.cz